

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 17-061

Startnummer appelland: 196400313

Namens appelland is zijn vereniging in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 83842 op de klacht van Regio West van de KNZB:

Datum: 12 januari 2018

Sanctie: met ingang van 13 januari 2018 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin zijn ploeg 4 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams NTC en Jeugd.

Overweging: slaande beweging boven water (wangedrag art. L 6.1)..

Wedstrijd: De Vliet (SG) H4 – SVH H6 d.d. 16 december 2017.

Aan appelland is per 18 januari 2018 opschorting van de straf verleend.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appelland behandeld op 29 januari 2018. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter, mr. J. Anema, lid, en mr. R.W. Brouwer, secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift en aanvullende verklaringen van de scheidsrechters H. en S. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appelland en de heer L., bestuurslid van SVH en raadsman van appelland, gehoord.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appelland ten laste wordt gelegd dat hij een slaande beweging met gebalde vuist maakte naar zijn tegenstander, waarbij hij hem niet raakte, én het bedreigen van scheidsrechter H. Voor wat de gestelde slaande beweging betreft ontkent appelland zich daaraan schuldig te hebben gemaakt en verklaart voor zover van belang:

“Tijdens een verdedigende actie aan de rechterzijde van het doel, gezien vanaf onze keeper zwom mijn directe tegenstander W10 op zijn rug van mij vandaan. Met zijn voeten hield hij zich met trappende bewegingen van mij af toen hij de bal ontving. Ik probeerde toch bij hem te komen en nadat hij de bal speelde heb ik een draaiende beweging gemaakt richting mijn keeper. Hierbij heb ik beide handen bovenwater gestoken. De scheidsrechter heeft dit aangezien als een slaande beweging en dit ook zo aan mij kenbaar gemaakt.

Gezien het wedstrijd verloop en de specifieke situatie ontken ik dan ook met klem dat ik met opzet letsel heb willen toebrengen,..”

Ter zitting licht appelland een en ander nader toe aan de hand van een situatieschets. De scheidsrechter die hem met de UMV bestrafte stond op circa 2 meter afstand van de situatie. De andere scheidsrechter, S., ongeveer op dezelfde hoogte aan de overzijde van het bad. De heer L. heeft het voorval niet gezien.

4. Scheidsrechter H. schrijft in haar aanvullende voor zover van belang:

“Ik heb een leuke wedstrijd gefloten er was weinig aan de hand, totdat ik appelland een duidelijk slaande beweging met gesloten vuist zag maken terwijl een speler van wit onder hem lag. De beweging maakte duidelijk geen deel uit van een zwemslag, een blokkerende actie jegens de bal of zoals appelland stelt beide armen omhoog heffen omdat hij getrapt zou zijn.”

In haar rapport had scheidsrechter H. al vermeld dat de betreffende tegenstander onder

water lag, toen appellant sloeg en niet is geraakt. Er was volgens de scheidsrechter sprake van opzet.

Scheidsrechter S. verklaart aanvullend voor zover van belang:

“Ik heb net als mijn collega mevrouw H. wel degelijk een slaande beweging met de vuist boven water gezien. Wit 10 lag niet onder water, maar dook voor mijn gevoel weg en probeerde met zijn handen de vuist te ontwijken.

én

“Ik nam een slaande beweging met vuist waar naar W10. W10 probeerde deze door weg te duiken en door met zijn handen af te weren deze slaande beweging te blokkeren. Het trappen, zoals appellant geconstateerd heeft kan ik niet bevestigen daar dit aan de overkant van het bad gebeurde en ik geen voeten boven water heb gezien. Ik zag duidelijk een slaande beweging en geen draaiende beweging, zoals appellant beweerd. Als dit wel het geval zou zijn waarom zou je dit dan doen met een vuist. Dan heb je namelijk de kracht van je handen en benen nodig om die draai te kunnen maken en zou appellant een heel ander niveau spelen. Wat ik wel geloof is dat appellant geen letsel heeft willen toebrengen, anders had hij wel raak geslagen.”

5. De Commissie van Beroep overweegt voor wat de gestelde slaande beweging betreft dat appellant op kennelijk forse wijze op zijn tegenstander is in-/doorgegaan, op het moment dat deze de bal ontving en vervolgens weer afspeelde. Appellant stelt dat hij, nadat de bal door zijn tegenstander afgespeeld was, een draaiende beweging richting zijn keeper maakte met zijn beide handen boven water. Beide scheidsrechters hebben verklaard dat appellant een slaande beweging met de vuist maakte naar zijn tegenstander. Scheidsrechter S. is het met appellant eens daar waar hij stelt dat hij niet de intentie had om letsel aan zijn tegenstander toe te brengen. Overigens staat vast dat de tegenstander niet geraakt is. Voor de Commissie van Beroep is wel komen vast te staan, dat appellant een zodanig gevaarlijke beweging naar zijn tegenstander heeft gemaakt, dat zijn tegenstander door zijn toedoen letsel zou hebben kunnen oplopen. Dit is onbesuisd gedrag dat bestraft moet worden, ook al is opzet niet vast komen te staan. De Commissie acht hiervoor een straf van 2 wedstrijden passend.
6. Voor wat de gestelde bedreiging betreft rapporteert scheidsrechter H. als volgt:

“B13 wilde niet direct het zwembad en de zwemzaal verlaten, deed hier eg moeilijk over. De keeper B1 liep gelijk het water uit en wenste niet meer deel te nemen aan het spel. Hierdoor was de onrust extra aanwezig. Het schijnt dat hij in de kleedkamers met deuren heeft lopen gooien en heeft lopen vloeken, met termen zoals kanker etc. Ik heb dit niet zelf waargenomen of gehoord. Na de wedstrijd ben ik buiten een sigaretje gaan roken en sprak B13 mij daar aan. De wijze van aanspreken was niet echt op een vriendelijke manier, zeg maar gerust intimiderend. B13 ging met mij de discussie aan over de gebeurtenis waar in hij een UMV van mij had gekregen. Ik heb hem aangegeven om op dat moment geen discussie met hem aan te gaan aangezien de manier van spreken tegen mij grof was. Hier op gaf hij luidruchtig de opmerking “ wacht maar ik zal jou heus nog wel een keer moeten fluiten”. Dit kwam zeer dreigend en intimiderend over. Overigens heeft B13 Geen excuses gemaakt op geen enkel moment. Ik vind het heel erg vervelend dat een collega scheidsrechter zo met mij om moet gaan.”

Appellant schrijft in zijn verweerschrift voor de Tuchtcommissie dat er twee momenten van dialoog met scheidsrechter H. waren:

- “1. Ik vroeg naar de aanleiding van de uitsluiting, aangezien ik naar mijn mening geen overtreding maakte. Toen bleek dat het om een slaande beweging zou gaan, was er bij mij uiteraard sprake van verwarring en ongeloof. De

scheidsrechter sommeerde mij om direct het bad te verlaten. Hoewel ik volgens de regels via het terugkomvak het bad diende te verlaten, durfde ik de instructie niet tegen te spreken of te negeren.

2. *Na afloop van de wedstrijd heb ik geprobeerd de scheidsrechter aan te spreken op het voorval. Zij bleef met haar rug naar mij toestaan en merkte slechts op dat zij daar niet toe bereid was, waarop ik niet heb geprobeerd het gesprek te vervolgen. Het was niet mijn intentie om een scheidsrechter op een onplezierige manier (d.w.z. bedreigend, intimiderend of onvriendelijk) te bejegenen. Ik kan niet ontkennen dat ik op dat moment gefrustreerd was door het optreden van de scheidsrechter tot dan toe. Graag merk ik op dat de wijze van communiceren door de scheidsrechter ook enige mogelijkheid tot het aanbieden van excuses onmogelijk maakte. Desalniettemin zou ik hierbij evengoed doen voor zover er sprake van enig onplezierig handelen zou zijn, dit omdat ik als scheidsrechter bekend ben met dergelijke wedstrijdssituaties. Samengevat ontkracht ik dan ook met klem dat er sprake is geweest van belediging op enige wijze, schelden, het tonen van gebrek aan eerbied of dat ik mij heb verzet tegen instructies van de scheidsrechter.*

7. In haar aanvullende verklaring schrijft scheidsrechter H. voor zover van belang:

“Zeker de wijze waarop en wat er gezegd is raakt kant nog wal, ik voelde mij bedreigd en geïntimideerd, ik stond dus de hele tijd dat ik werd aangesproken door appellant met mijn rug naar hem toe en wenste het gesprek niet aan te gaan, dit heb ik ook duidelijk gemaakt, dat hij een andere versie heeft zou kunnen maar ik weet wat ik gedaan heb en hoe het aanvoelde.”

Bij haar aanvullende verklaring heeft scheidsrechter H. de navolgende getuigenverklaring van mevrouw HD. overgelegd:

“Na de boven genoemde wedstrijd stond ik buiten met mevr H. te roken, toen appellant door kreeg dat het de scheidsrechter was van zijn wedstrijd kwam hij naar haar toe lopen en ging erg dichtbij H. staan en zei op een zeer neerbuigende toon. “ Oh daar heb je het scheidsrechtje” vervolgens zei meneer “zeg mij nou eens wat heb je gezien hebt dan? Wat heb je gezien dan”. H. reageerde vervolgens “ wilt u mij met rust laten, ik heb hier geen zin in”. Meneer zei toen “ ach is dat zo”. Draaide zich om een meter verder op voegde hij er nog aan toe “maakt ook niet uit, ik moet jou toch nog wel eens fluiten en dan pak ik je wel terug”. Mevrouw H. reageerde hier op terug. Dat meneer dat vooral moest doen, maar dat de kans klein was. Verder is er niet meer tegen elkaar gesproken.”

Scheidsrechter S. heeft aanvullend verklaard, dat het zeker enige minuten duurde alvorens appellant de zwemzaal verliet. Hij wilde volgens haar eerst nog met mevrouw H. in conclaaf gaan maar die maakte hem duidelijk dat hij zijn tas moest pakken en de zwemzaal moest verlaten. Na het nogmaals proberen van het hoe en waarom van de UMV liep hij weg, maar niet de zwemzaal uit. Hij pakte zijn tas en ging vervolgens in gesprek met één van de heren teams welke na deze wedstrijd moesten spelen. Hierop sommeerde mevrouw H. nogmaals dat hij de zwemzaal moest verlaten. Het geheel duurde zeker meer dan 5 minuten.

8. Voor de Commissie van Beroep is vast komen te staan dat appellant de scheidsrechter herhaald en tot in twee instanties (eerst in de zwemzaal en later buiten het bad) is blijven bestoken met de vraag om uitleg over de opgelegde UMV. Appellant erkent ter zitting dat hij gefrustreerd was over de UMV en de situatie er na. Zoals ook uit de verklaringen van de scheidsrechters blijkt is appellant onnodig vasthoudend geweest in zijn pogingen om met scheidsrechter H. in discussie te gaan teneinde uitleg van zaken te krijgen. Mede door de uitdrukkelijke ontkening op dat punt is voor de Commissie niet onomstreden

komen vast te staan, dat appellant buiten het bad bewust bewoordingen heeft gebruikt om scheidsrechter H. te bedreigen en te intimideren, hoewel zij dat natuurlijk wel zo ervaren kan hebben. De Commissie laat zich niet uit over de vraag of de scheidsrechter een en ander anders had kunnen oplossen. Het had appelland, als oudere en ervaren speler én scheidsrechter, duidelijk moeten zijn dat hij te ver ging in zijn herhaalde pogingen om uitleg van de scheidsrechter over de opgelegde UMV te verkrijgen. Het is vaste rechtspraak van de Commissie van Beroep dat een scheidsrechter niet gehouden is tot het geven van nadere uitleg omtrent genomen beslissingen, in alle rust zijn/haar werk moet kunnen doen en dat degenen die bij een wedstrijd een rol vervullen, zoals deelnemers en andere betrokkenen, al hetgeen dienen te doen dat redelijkerwijs van hen verlangd kan worden om de betrokken scheidsrechter(s) te steunen. De Commissie is van oordeel dat appelland met zijn gedrag de scheidsrechter niet gesteund heeft, iets dat van hem als collega-scheidsrechter zeker verwacht had mogen worden. Alle feiten en omstandigheden afwegend acht de Commissie hiervoor een schorsing van 2 wedstrijden op zijn plaats.

Per saldo handhaaft de Commissie van Beroep de uitspraak van de Tuchtcommissie (totale sanctie 4 wedstrijden), zij het met wijziging van gronden.

De uitspraak luidt derhalve:

De Commissie van Beroep bevestigt de uitspraak van de Tuchtcommissie onder aanvulling van de gronden zoals hiervoor weergegeven.

De opschorting van de straf wordt met ingang van 9 februari 2018 opgeheven.

Nieuwegein, 5 februari 2018

mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter

mr. J. Anema, lid

mr. R.W. Brouwer, secretaris